

Rapport

Rapport

Rapport betreffende een klacht over het regionale politiekorps Drenthe.

Datum: 28 april 2011

Rapport: 2011/130

Klacht

Verzoekster klaagt over een inmenging van twee politieambtenaren van het regionale politiekorps Drenthe in een conflict dat verzoekster op 29 mei 2009 met haar ex-man had. Verzoekster klaagt met name over de wijze waarop deze politieambtenaren zich in dit conflict hebben gemengd. Volgens verzoekster hebben de door de politie verstrekte informatie en de door de politie uitgeoefende druk ertoe geleid dat verzoekster haar auto aan haar ex-man heeft meegegeven.

Bevindingen en beoordeling

Algemeen

Verzoeksters ex-partner woonde bij haar, omdat hij ziek was en hij op deze manier rustig kon herstellen. De ex-partner van verzoekster had een drugsverslaving en in het verleden had hij verzoekster onder invloed van drugs mishandeld. De ex-partner mocht bij verzoekster wonen, zolang hij geen drugs zou gebruiken. Als hij zou terugvallen in zijn oude gewoonte dan zou hij uit de huurwoning vertrekken. Deze afspraken waren in overleg met jeugdzorg en een therapeut gemaakt. Op enig moment merkte verzoekster dat het gedrag van haar ex-partner begon te veranderen. Bij het minste geringste ontstak hij in heftige woede. Volgens verzoekster gebruikte haar ex-partner weer drugs. Verzoekster stelt dat als haar ex-partner onder invloed is, hij een onacceptabel risico vormt voor haar en haar kinderen.

Melding 27 mei 2009

Op 27 mei 2009 wilde de ex-partner van verzoekster een auto meenemen die op haar naam stond. Verzoekster wilde dit niet, omdat zij als kentekenhouder verantwoordelijk was voor de auto. Naar aanleiding van een melding van verzoekster ging de politie op 27 mei 2009 naar verzoeksters woning. De politie heeft verzoekster toen laten weten zich niet met de situatie te kunnen bemoeien, omdat het een civiele kwestie betrof. De politie heeft de ex-partner toen wel meegenomen naar het politiebureau om een nog openstaande bekeuring te betalen. De politie heeft met verzoekster afgesproken dat als er strafbare feiten zouden worden gepleegd, zij de politie zou bellen en zij in andere gevallen contact zou opnemen met de GGZ of een advocaat.

Melding 29 mei 2009

Verzoekster had op 29 mei 2009 een conflict met haar ex-partner. Verzoeksters ex-partner wilde opnieuw de auto meenemen die op verzoeksters naam stond. Verzoekster wilde dit voorkomen en sneed een slang onder de motorkap van de auto door met een mes. Daarna belde verzoekster de politie. Toen verzoekster de woning weer binnenging, legde zij het mes dat zij had gebruikt boven op een bed neer. Naar aanleiding van de melding van verzoekster gingen betrokken politieambtenaren N. en T. naar haar woning. N. en T. 'bemiddelden' ter plekke tussen verzoekster en haar ex-partner. De uitkomst hiervan was dat de ex-partner de auto die op verzoeksters naam stond, zou meenemen en hij in ruil hiervoor het door hem opgebouwde woonrecht zou opgeven.

Waar in dit rapport wordt gesproken over bemiddeling, wordt niet bedoeld op mediation of een variant daarvan. Met deze term wordt bedoeld op de interventie van N. en T. tussen verzoekster en haar ex-partner.

Bevindingen

Visie verzoekster

1. Verzoekster stelt dat zij op 27 en 29 mei 2009 de politie om dezelfde reden had gebeld: zij wilde voorkomen dat haar ex-partner zou weggrijpen met een auto die op haar naam stond. In het kader van werk in de schuldhulpverlening heeft verzoekster gezien welke problemen er kunnen ontstaan wanneer iemand geen macht heeft over een auto, maar die auto wel op naam van die persoon staat.

2. Toen politieambtenaren N. en T. op 29 mei 2009 bij de woning aankwamen, stuurde N. de kinderen van verzoekster naar boven om in hun kamer te gaan spelen. Vervolgens riep één van de kinderen dat hij het mes had gevonden. N. liep naar boven, pakte het mes af en bracht het naar beneden. Daarna was N. erg boos en zei tegen verzoekster dat zij de kinderen per direct wilde oppakken en naar een pleeggezin wilde brengen. De ex-partner vertelde de politie dat hij de auto wilde meenemen. Hij claimde de auto (deels) te hebben betaald. Ook werd de uitkering die de ex-partner ontving, gestort op verzoeksters bankrekening. Verzoekster stelt dat haar ex-partner geen enkele intentie had om bij haar te blijven wonen. Toen verzoekster zei dat zij de auto niet aan haar ex-partner wilde meegeven, zei haar ex-partner dat hij dan de woning niet zou verlaten. Volgens verzoekster weet haar ex-partner uit eerdere situaties dat hij verblijfsrecht had opgebouwd en de politie hem daarom niet uit de woning zal zetten. Toen kwamen N. en T. met het voorstel dat verzoekster haar auto aan haar ex-partner zou meegeven en hij in ruil daarvoor zijn opgebouwde woonrecht zou opgeven. Verzoekster had dit een prima ruil gevonden als de auto niet op haar naam had gestaan. T. suggereerde dat het wel zo eerlijk zou zijn om de auto mee te geven aan de ex-partner, omdat hij anders met lege handen op straat zou komen te staan. Ondertussen gaf N. verzoekster een preek over

haar gedrag en zei N. dat zij het incident bij jeugdzorg zou melden. Verzoekster voelde zich geïntimideerd door N. Ondertussen had verzoekster haar ex-partner toestemming gegeven om zijn spullen uit het huis te halen. Op enig moment vroeg T. verzoekster opnieuw afstand van de auto te doen. Volgens verzoekster had N. gezegd dat zij door middel van een speciale melding kon regelen dat de ex-partner niet meer in verzoeksters huis mocht komen. Dit maakte de ruil voor verzoekster aantrekkelijk. Verzoekster stelt dat als de ex-partner niet opnieuw drugs was gaan gebruiken, hij de woning niet had hoeven verlaten. Op zichzelf wilde verzoekster de auto wel ruilen voor de zekerheid dat haar ex-partner niet steeds bij haar op de stoep kon staan met nieuwe claims. Verzoeksters ex-partner was op dat moment zwaar onder invloed van drugs en daarom was het helemaal uit de hand gelopen.

3. Verzoekster vroeg aan N. hoe het dan zou gaan met de verzekering en wegenbelasting die verzoekster als kentekenhouders moest betalen. Ook vroeg verzoekster wat zij moest doen met bekeuringen die mogelijk zouden binnenkomen. N. zei dat deze problemen zouden verdwijnen als verzoekster het kenteken van de auto zou schorsen bij de Rijksdienst voor Wegverkeer (RDW). Verzoekster overwoog afstand te doen van de auto, omdat N. had gezegd dat verzoekster niet meer verantwoordelijk zou zijn voor de auto wanneer zij het kenteken daarvan zou schorsen. Verzoekster heeft N. nogmaals gevraagd of zij echt niet meer verantwoordelijk zou zijn voor de auto. T. zei toen dat de bestuurder van de auto volledige verantwoordelijkheid draagt voor wat er met de auto gebeurt. Verzoekster vertrouwde volledig op het advies van de politie. Uiteindelijk heeft verzoekster gezegd dat de ex-partner de auto op zijn naam mocht overschrijven. Nadat N. en T. waren weggegaan, heeft verzoekster het kenteken van de auto geschorst. Daarna belde verzoekster met de RDW en een medewerkster van de RDW vertelde verzoekster dat de problemen met de auto alleen maar groter werden nu het kenteken was geschorst. Een auto met een geschorst kenteken mag namelijk de weg niet op. Wanneer dit wel gebeurt, krijgt de kentekenhouders bekeuringen hiervoor. Ook zou verzoekster bekeuringen krijgen, indien de auto geflitst zou worden wegens te hard rijden. Verzoekster stelt in dit verband dat als iemand met haar medeweten zonder geldig rijbewijs in een auto op haar naam rondrijdt, de verzekeringsmaatschappij de autoverzekering zal beëindigen.

4. Verzoekster vindt dat N. en T. misbruik hebben gemaakt van hun bevoegdheden en gezag door de wijze waarop zij hebben bemiddeld tussen verzoekster en haar ex-partner. Na deze bemiddeling reed de ex-partner weg in een auto die op verzoeksters naam stond, terwijl N. en T. wisten dat de ex-partner niet over een geldig rijbewijs of een ander geldig identiteitsbewijs beschikte waardoor het voor hem onmogelijk was de auto over te schrijven op zijn naam. Ook had de ex-partner volgens verzoekster niet de middelen om de auto op zijn naam te laten zetten. Verzoekster stelt dat zij erg onder druk is gezet door N. en T. om de auto mee te geven aan haar ex-partner. N. en T. hebben een uur op verzoekster ingesproken en ook bedreigd om haar kinderen uit huis te plaatsen. Onder die dreiging heeft verzoekster de auto afgestaan. Verzoekster was bang dat de ex-partner de

auto niet op zijn naam kon overschrijven en de auto zou blijven rondrijden op haar naam. Deze zorg heeft verzoekster heel duidelijk uitgesproken. Verzoekster vindt dat de auto eerst op de naam van haar ex-partner overgeschreven had moeten worden voordat de ex-partner de macht over de auto kreeg. Enige tijd na 29 mei 2009 heeft verzoekster de auto van haar ex-partner teruggekocht, omdat de auto nog steeds op haar naam stond en zij verdere problemen wilde voorkomen. Verzoekster wil het geld dat zij aan haar ex-partner heeft betaald voor de auto van de politie vergoed krijgen.

Informatie verstrekt door politieambtenaren N. en T.

5. Op 29 mei 2009 kregen N. en T. de melding dat er een dronken ex voor verzoeksters deur stond en hij trammelant veroorzaakte. Onderweg naar verzoeksters huis werd N. gebeld door een collega die op 27 mei 2009 bij verzoekster was geweest. Deze collega legde N. uit dat de ex-partner bij verzoekster woonde en de collega's op 27 mei 2009 niets voor verzoekster konden doen. Toen N. en T. bij verzoeksters huis aankwamen, bleek de situatie anders te zijn dan de melding. Verzoekster deed de deur open. Zij bleek een slang van de auto te hebben doorgesneden met een mes. N. vroeg waar het mes was. Verzoekster zei: boven. Vervolgens ging N. naar boven en zag zij een groot mes (van 30 tot 40 centimeter) liggen en de kinderen van verzoekster stonden erbij. N. schat dat de kinderen een jaar of 4 tot 6 oud waren. N. vond het verschrikkelijk dat de kinderen bij het mes stonden. Vervolgens ging N. met het mes naar beneden. N. stelt dat zij toen tegen verzoekster heeft gezegd: 'je kunt kinderen niet alleen laten met een mes' en 'dit kan niet en je moet verantwoordelijkheid nemen voor de kinderen'. Verder heeft N. gezegd dat het laten liggen van een groot mes bij twee jonge kinderen zeer gevaarlijk is en zij zich afvroeg of de kinderen wel veilig waren bij zulk gedrag. Ook heeft N. gezegd dat zij niet weet of het verstandig is om zulke jonge kinderen bij ouders te laten die op een dergelijke manier ruzie maken en waarbij kinderen zien dat de moeder met een groot mes rondloopt en dingen kapot snijdt. Daarnaast heeft N. tegen verzoekster gezegd dat zij van dit incident melding zou maken bij jeugdzorg. N. heeft niet gezegd dat zij de kinderen zou afpakken of ze naar een pleeggezin zou willen brengen.

6. Daarna hebben N. en T. gevraagd waar het conflict om ging. Verzoekster vertelde toen dat haar ex-partner bij haar mocht wonen zolang hij geen drugs en alcohol gebruikte. Ook vertelde verzoekster dat de ex-partner zich niet aan deze afspraak had gehouden en hij daarom de woning moest verlaten. Verzoekster en haar ex-partner maakten steeds ruzie en schreeuwden. Volgens T. wilden hij en N. verzoekster en haar ex-partner scheiden, omdat het dan weer rustig zou worden. Verder stelt T. dat hij en N. van alles hebben geprobeerd en verzoekster en haar ex-partner hebben voorgesteld de volgende dag te overleggen eventueel met een advocaat erbij, maar dat wilden zij niet. Volgens N. heeft T. gezegd dat de politie weinig kon doen en verzoekster en haar ex-partner het onderling moesten regelen. De ex-partner wilde de auto om in te slapen en zijn spullen in te doen en verzoekster wilde haar ex-partner het huis uit hebben. T. heeft toen gezegd: is het een idee als de ex-partner de auto meeneemt? In ruil hiervoor gaf de ex-partner het door hem

opgebouwde woonrecht op. Verzoekster vond dat prima, omdat de ex-partner dan in ieder geval de woning uit was.

7. Er waren volgens N. en T. geen alternatieven voor de bemiddeling. Zij konden de ex-partner het huis niet uitzetten, omdat hij woonrecht had opgebouwd. De enige andere optie was niets doen. N. en T. hadden het idee dat als zij niets zouden doen en zij weg zouden gaan, de situatie zou escaleren. In dat geval hadden collega's waarschijnlijk een melding van huiselijk geweld gekregen. Verzoekster voelde zich volgens N. niet veilig met haar ex-partner in de woning en daarom wilde zij dat hij wegging. De ex-partner wilde onderdak en daarom wilde hij in de woning blijven. Het inschakelen van GGZ of maatschappelijk werk was geen optie. Wanneer er sprake is van een ruzie en er een mes in het spel is dan komen zij niet.

8. N. stelt dat verzoekster zich op het einde zorgen begon te maken over wat er met de auto zou kunnen gebeuren. Verzoekster heeft toen volgens N. niet gezegd dat zij de ruil niet wilde. Verzoekster stelde wel vragen over wie verantwoordelijk was voor de auto. N. en T. hebben toen uitgelegd dat de bestuurder verantwoordelijk is voor de auto. T. heeft gezegd dat de eigenaar van de auto alleen verantwoordelijk is als de auto niet verzekerd is. N. heeft gezegd dat als de ex-partner zich niet aan de afspraken zou houden bijvoorbeeld door overtredingen te begaan met de auto of deze niet over te schrijven dat verzoekster de auto dan altijd zou kunnen schorsen. N. heeft niet gezegd dat verzoekster dan niet meer verantwoordelijk zou zijn voor de auto. Als iemand met een geschorste auto op de weg wordt aangetroffen dan wordt de auto volgens T. in beslag genomen. T. stelt dan ook dat dit een stok achter de deur was. De twijfel die verzoekster had, was volgens N. geen reden om de ruil niet door te laten gaan. Verzoekster keek niet om naar de auto en de spullen toen haar ex-partner een half uur lang spullen aan het inpakken was. In zo'n situatie had N. niet het idee dat zij moest vragen of verzoekster zeker wist dat dit een goede oplossing was. Het leek N. en T. een win-winsituatie.

9. Op het laatste moment kwamen N. en T. erachter dat zowel verzoekster als de ex-partner geen rijbewijs had. De ex-partner had ook geen ander identiteitsbewijs. N. en T. hebben tegen de ex-partner gezegd dat hij niet in de auto mocht rijden. Iemand die wel in het bezit was van een rijbewijs zou hem komen ophalen. Dat de ex-partner geen rijbewijs had, was volgens T. geen reden om naar een andere oplossing te zoeken omdat je meer kunt doen met een auto dan alleen rijden. De ex-partner wilde een slaapplek en een plek voor zijn spullen en daar kon hij de auto voor gebruiken. N. en T. hebben verzoekster en haar ex-partner slechts advies gegeven. T. stelde de ruil voor en verzoekster zei: dat is goed. N. en T. hebben niet gezegd wat verzoekster en haar ex-partner wel of niet mochten doen. N. stelt dat zij en T. geen dwang hebben uitgeoefend. Zij hebben alleen de mogelijkheden uitgelegd. Het enige moment waarop verzoekster volgens N. druk zou kunnen hebben ervaren, is het moment waarop N. naar beneden ging met het mes en zei: dit kan zo niet.

10. In reactie op de stelling van verzoekster dat de afspraak had moeten worden gemaakt dat de ex-partner eerst de auto op zijn naam had moeten zetten en hij daarna pas de macht over de auto had moeten krijgen, stelt N. dat verzoekster dit zelf met haar ex-partner had moeten afspreken. De ex-partner heeft zelf aangegeven dat hij de auto op zijn naam zou zetten. T. vindt deze stelling van verzoekster onzin, omdat iemand ook mag rijden in een auto die op andermans naam staat. Verder kost het volgens T. tijd om de auto over te schrijven op een andere naam. Met wat verzoekster voorstelt, zou het probleem niet zijn opgelost omdat de ex-partner dan waarschijnlijk niet diezelfde dag de woning zou hebben verlaten, aldus T.

Visie korpsbeheerder

11. De korpsbeheerder stelt dat de politie in het algemeen niet weggaat wanneer (ex-)partners een conflict hebben, omdat dit vaak leidt tot een nieuwe melding bij de politie. In het geval van verzoekster lag het weggaan volgens de korpsbeheerder niet in de rede. De korpsbeheerder denkt dat hij het N. en T. ook enigszins kwalijk had genomen als zij waren weggegaan zonder iets te doen. De korpsbeheerder wijst op de chaotische situatie die in het huis van verzoekster werd aangetroffen op het moment dat N. en T. aankwamen. De situatie was ook juridisch gezien chaotisch, aangezien sprake was van een gescheiden vrouw die haar ex-partner weer in huis had genomen. Daarnaast was sprake van een gedeelde bankrekening. Verder wijst de korpsbeheerder erop dat verzoekster en haar ex-partner volgens N. en T. juist akkoord zijn gegaan met de gemaakte afspraak. Ook is N. en T. niet gebleken dat verzoekster onder druk haar keuze heeft gemaakt.

12. Volgens de korpsbeheerder is gebleken dat N. en T hebben geprobeerd om in het conflict tussen verzoekster en haar ex-partner naar een voor beide partijen aanvaardbare oplossing te zoeken. Hoewel er aan de gekozen oplossing juridisch gezien wellicht het een en ander valt af te dingen, was er naar de mening van de korpsbeheerder geen alternatief. Daarom heeft de korpsbeheerder begrip voor de keuze die N. en T. hebben gemaakt. Het enige waar de korpsbeheerder twijfels over heeft, is het advies over het schorsen van het kenteken. Van dit advies kan de korpsbeheerder niet direct de meerwaarde inzien. Wat het terugkopen van de auto betreft, stelt de korpsbeheerder dat uit niets blijkt welk bedrag verzoekster aan haar ex-partner zou hebben betaald om de auto terug te kopen. Alles overziend ziet de korpsbeheerder geen reden verzoekster enige vorm van schadevergoeding toe te kennen.

Beoordeling

13. N. en T. hebben verklaard dat verzoekster wilde dat haar ex-partner de woning verliet. Verzoekster heeft gesteld dat haar ex-partner het huis niet had hoeven verlaten als hij niet was teruggevallen in zijn oude gewoonte. Gezien het voorgaande gaat de Nationale ombudsman ervan uit dat verzoekster niet wilde dat haar ex-partner op 29 mei 2009 bij haar in de woning zou blijven.

14. Toen N. en T. bij verzoeksters huis aankwamen, troffen zij een chaotische en lastige situatie aan. Zij kwamen terecht in een ruzie tussen verzoekster en haar ex-partner. Gaandeweg kwamen N. en T. er achter dat verzoekster haar ex-partner vrijwillig in huis had genomen om hem te helpen. Verzoekster en haar ex-partner waren op dat moment echter in een patstelling terechtgekomen: de ex-partner wilde de woning niet verlaten zonder de auto die op verzoeksters naam stond en verzoekster wilde voorkomen dat de ex-partner de auto meenam, maar zij wilde ook niet dat hij in de woning zou blijven. De ruzie was al uit de hand gelopen vóórdat N. en T. arriveerden, aangezien verzoekster een slang van de auto had doorgesneden met een mes om te voorkomen dat de ex-partner met de auto kon vertrekken. Verder waren er kinderen in de woning aanwezig en zij hadden dit mes inmiddels gevonden. Daarnaast was sprake van een ingewikkelde financiële situatie: het geld van de uitkering van de ex-partner werd op verzoeksters bankrekening gestort. Volgens zowel de politie als verzoekster had de ex-partner bepaalde rechten opgebouwd, omdat hij enige tijd bij verzoekster had gewoond. Dit betekende dat de politie de ex-partner het huis niet uit kon zetten. De Nationale ombudsman benadrukt dat deze situatie ook voor verzoekster lastig was. Zij had haar ex-partner in huis genomen om hem te helpen, maar uiteindelijk was hij teruggevallen in zijn oude gewoonte.

De Nationale ombudsman zal deze lastige en chaotische omstandigheden betrekken bij zijn beoordeling.

15. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen. Dit vereiste impliceert onder andere dat de politie oog heeft voor de situatie en omstandigheden waarin burgers zich bevinden en zij burgers waar nodig hulp biedt, maar daarbij haar eigen professionaliteit niet uit het oog verliest.

16. In artikel 2 van de Politiewet 1993 is de hulptaak van de politie neergelegd. Dit artikel bepaalt dat het de taak van de politie is om de rechtsorde te handhaven en hulp te verlenen aan hen die deze behoeven. Hieronder valt ook de preventie van mogelijke strafbare feiten.

17. In de situatie die N. en T. aantroffen, konden zij geen gebruik maken van dwangmiddelen of andere bevoegdheden. Er waren immers geen strafbare feiten gepleegd waartegen zij op dat moment konden optreden. Er was slechts sprake van onenigheid in de relationele sfeer. Het is in zo'n geval in beginsel niet aan de politie om problemen tussen ex-partners op te lossen. Gezien de (zeer) beperkte rol die voor de politie was weggelegd in het conflict tussen verzoekster en haar ex-partner, hadden N. en T. twee opties. De eerste optie was weggaan en de tweede optie was proberen te bemiddelen. De Nationale ombudsman vindt het begrijpelijk dat N. en T. hebben geprobeerd te bemiddelen tussen verzoekster en haar ex-partner. Op deze manier wilden N. en T. voorkomen dat wellicht alsnog strafbare feiten zouden worden gepleegd. De preventie van eventuele strafbare feiten valt ook onder de noemer van de politietaak als

bedoeld in artikel 2 van de Politiewet. De verwachting van N. en T. dat er mogelijk strafbare feiten zouden worden gepleegd als zij zouden weggaan zonder te bemiddelen, was naar het oordeel van de Nationale ombudsman reëel. Hierbij is in aanmerking genomen dat de ex-partner op dat moment waarschijnlijk onder invloed van drugs en/of alcohol was. Ook is van belang dat verzoekster heeft gesteld dat haar ex-partner bij het minste of geringste ontstak in heftige woede en hij verzoekster in het verleden onder invloed van drugs had mishandeld. Ook is meegewogen dat de ruzie al uit de hand was gelopen voordat N. en T. aankwamen bij verzoeksters huis. Verzoekster had immers een slang van de auto met een mes doorgesneden.

18. Hoewel de Nationale ombudsman het niet onjuist vindt dat N. en T. zijn overgegaan tot bemiddeling, is hij van oordeel dat de uitkomst hiervan verstrekkend is. Het overdragen van een auto aan iemand terwijl de auto nog op jouw naam staat en het doen van afstand van opgebouwde rechten, zijn beslissingen die grote gevolgen kunnen hebben. Daarnaast zijn er vraagtekens te zetten bij de houdbaarheid van de uitkomst van de bemiddeling. Het is maar zeer de vraag of de gemaakte afspraken er daadwerkelijk voor konden zorgen dat de ex-partner geen beroep meer kon doen op de door hem opgebouwde rechten. Verder bracht het overdragen van de auto aan de ex-partner voor verzoekster - als kentekenhouder - risico's met zich. Als kentekenhouder was zij immers nog (deels) verantwoordelijk voor de auto. Daar komt nog bij dat niet is gebleken dat de gemaakte afspraken op schrift zijn gesteld en door verzoekster en haar ex-partner zijn ondertekend. Ook was het maar de vraag of de ex-partner het kenteken van de auto op zijn naam kon laten zetten, aangezien hij geen identiteitsbewijs had en zijn geld op verzoeksters bankrekening stond. En evenzeer was het de vraag of het overdragen van een auto aan een man die onder invloed was van drugs en niet in het bezit was van een rijbewijs uit een oogpunt van maatschappelijke veiligheid verantwoord was. De Nationale ombudsman heeft de indruk dat alle betrokkenen de mogelijke consequenties van de gemaakte afspraken onvoldoende hebben overzien.

19. Ondanks de hiervoor weergegeven kritische kanttekeningen, komt de Nationale ombudsman - de lastige en chaotische omstandigheden in aanmerking nemend - tot de conclusie dat N. en T. niet in strijd met het vereiste van professionaliteit hebben gehandeld door zich te mengen in het conflict tussen verzoekster en haar ex-partner. Zoals hiervoor is weergegeven, acht de Nationale ombudsman het niet onjuist dat N. en T. hebben geprobeerd te bemiddelen tussen verzoekster en haar ex-partner. Het komen tot een oplossing in het conflict tussen de ex-partners was lastig. Zolang de ex-partner van verzoekster de woning niet wilde verlaten, was er geen oplossing. De ex-partner wilde de woning echter niet verlaten zolang hij de auto niet mee kreeg. Daar kwam nog bij dat sprake was van een complexe financiële situatie die de politie niet kon oplossen. De politie kon op zichzelf weinig tot niets betekenen in het conflict tussen verzoekster en haar ex-partner. Dit was verzoekster op 27 mei 2009 al meegedeeld door collega's van N. en T. Desondanks koos verzoekster ervoor om de politie op 29 mei 2009 opnieuw te bellen. De

Nationale ombudsman kan zich voorstellen dat verzoekster in paniek was en niet goed wist wat zij moest doen. Dit neemt echter niet weg dat verzoekster had kunnen weten dat de politie in deze situatie eigenlijk niets voor haar kon doen. Verder is meegewogen dat een andere uitkomst van de bemiddeling er waarschijnlijk niet toe had geleid dat de ex-partner de woning op dat moment had verlaten. Hij wilde immers niet weg zonder de auto. Het was dan ook geen optie om de ex-partner eerst het kenteken te laten overschrijven en hem pas daarna de macht over de auto te geven. De ex-partner kon het kenteken niet diezelfde dag nog laten overschrijven, omdat hij hiervoor eerst een identiteitsbewijs moest regelen. Daarnaast is verzoekster zelf akkoord gegaan met de gemaakte afspraken. Nu de ex-partner enige tijd bezig is geweest met het pakken van zijn spullen, heeft verzoekster de gelegenheid gehad om terug te komen op de afspraak. Dat verzoekster stelt dat zij onder druk is gezet door de politie, leidt niet tot een andere conclusie. Hoewel het aannemelijk is dat verzoekster druk heeft gevoeld tijdens de bemiddeling door N. en T., zijn er onvoldoende aanknopingspunten om aan te nemen dat verzoekster objectief gezien (te veel) onder druk zou zijn gezet door de politie. Hierbij is mede van belang dat al sprake was van een stressvolle situatie voordat N. en T. arriveerden. De ruzie was immers al uit de hand gelopen.

20. Wel merkt de Nationale ombudsman het volgende op over de wijze waarop N. verzoekster heeft aangesproken op haar verantwoordelijkheid nadat de kinderen het mes hadden gevonden. Verzoekster stelt dat N. heeft gezegd dat zij de kinderen het liefst zou oppakken en naar een pleeggezin zou brengen. N. ontkent dit. De Nationale ombudsman kan niet met zekerheid vaststellen wat de exacte bewoordingen van N. zijn geweest. Wel staat vast dat N. verzoekster in krachtige bewoordingen heeft aangesproken op haar verantwoordelijkheid. De Nationale ombudsman acht het niet onjuist dat N. verzoekster hierop aansprak, maar dit had ook gekund in minder krachtige bewoordingen. Dit had de daarop volgende bemiddeling wellicht ten goede kunnen komen.

21. Verder heeft verzoekster gesteld dat N. haar heeft meegedeeld dat als zij het kenteken van de auto zou schorsen, zij niet meer verantwoordelijk zou zijn voor de auto. N. ontkent dit. Daargelaten wat de exacte mededeling van N. is geweest, kan de Nationale ombudsman zich voorstellen dat bij verzoekster in ieder geval de indruk is gewekt dat zij niet meer verantwoordelijk zou zijn voor de auto, indien zij het kenteken daarvan zou schorsen. In reactie op de vragen van verzoekster over wie er verantwoordelijk zou zijn voor de auto wanneer hier overtredingen mee zouden worden begaan, gaf N. immers aan dat verzoekster de auto altijd nog kon schorsen. De Nationale ombudsman vindt dat de politie de opmerkingen over het schorsen van het kenteken beter achterwege had kunnen laten, aangezien deze opmerkingen verwarring hebben veroorzaakt. Het schorsen van een kenteken heeft tot gevolg dat iemand niet meer verplicht is motorrijtuigenbelasting te betalen, de auto te verzekeren en de auto APK te laten keuren. Als het kenteken is geschorst, mag de auto niet meer op de openbare weg rijden of staan. Een eventuele schorsing van het kenteken brengt niet met zich dat de kentekenhouder in het geheel niet

meer verantwoordelijk is voor de auto.

22. Hoewel er dus uit een oogpunt van professionaliteit vraagtekens te plaatsen zijn bij enkele aspecten van het politieoptreden, leidt dit niet tot de conclusie dat de politie niet behoorlijk heeft gehandeld. Het ging hier om een conflict tussen (ex-) echtelieden waarbij de politie slechts zeer beperkte mogelijkheden had om bij te dragen aan een oplossing.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Drenthe is niet gegrond.

De Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

10

2010.03728

de Nationale ombudsman